A TÖRVÉNYSZÉK ÍTÉLETE (harmadik tanács)

2018. február 1.*

„Európai uniós védjegy – Törlési eljárás – Superior Quality Cigarettes FILTER CIGARETTES Raquel európai uniós ábrás védjegy – Marlboro korábbi, nemzetközi ábrás védjegy – Viszonylagos kizáró ok – Jóhírnév – A bizonyítékoknak első alkalommal a fellebbezési tanács előtti eljárásban történő előterjesztése – A fellebbezési tanács mérlegelési jogköre – A 207/2009/EK rendelet 76. cikkének (2) bekezdése (jelenleg az (EU) 2017/1001 rendelet 95. cikkének (2) bekezdése) – A 2868/95/EK rendelet 50. szabályának (1) bekezdése”

A T-105/16. sz. ügyben,

a **Philip Morris Brands Sàrl** (székhelye: Neuchâtel [Svájc], képviseli: L. Alonso Domingo ügyvéd)

felperesnek

az **Európai Unió Szellemi Tulajdoni Hivatala (EUIPO)** (képviselik: A. Folliard-Monguiral és M. Simandlova, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen,

a másik fél az EUIPO fellebbezési tanácsa előtti eljárásban, beavatkozó fél a Törvényszék előtti eljárásban:

az **Explosal Ltd** (székhelye: Larnaca [Ciprus], képviseli: D. McFarland barrister),

az EUIPO első fellebbezési tanácsának a Philip Morris és az Explosal közötti törlési eljárással kapcsolatban 2016. január 4-én hozott határozata (R 2775/2014-1. sz. ügy) ellen benyújtott keresete tárgyában,

A TÖRVÉNYSZÉK (harmadik tanács),

tagjai: S. Frimodt Nielsen, I. S. Forrester (előadó) és E. Perillo bírák,

hivatalvezető: X. Lopez Bancalari tanácsos,

tekintettel a Törvényszék Hivatalához 2016. március 17-én benyújtott keresetlevélre,

tekintettel az EUIPO-nak a Törvényszék Hivatalához 2016. május 26-án benyújtott válaszbeadványára,

tekintettel a beavatkozónak a Törvényszék Hivatalához 2016. június 15-én benyújtott válaszbeadványára,

tekintettel a 2017. május 12-i tárgyalásra,

* Az eljárás nyelve: angol.

meghozta a következő

Ítéletet

A jogvita előzményei

1 2011. július 1-jén a beavatkozó fél, az Explosal Ltd, az európai uniós védjegyről szóló, módosított 2009. február 26-i 207/2009/EK tanácsi rendelet (HL 2009. L 78., 1. o., helyébe lépett az európai uniós védjegyről szóló, 2017. június 14-i (EU) 2017/1001 európai parlamenti és tanácsi rendelet, HL 2017. L 154., 1. o.) alapján európai uniós védjegybejelentést nyújtott be az Európai Unió Szellemi Tulajdoni Hivatalához (EUIPO).

2 A lajstromoztatni kívánt védjegy az alábbi ábrás megjelölés volt:

3 A bejelentést a védjegyekkel ellátható termékek és szolgáltatások nemzetközi osztályozására vonatkozó, felülvizsgált és módosított 1957. június 15-i Nizzai Megállapodás szerinti 34. osztályba tartozó áruk tekintetében nyújtották be, a következő leírással: „Dohányzacskók; dohány; pipadohány; dohány, szivarok és cigaretták; érlelt dohány”.

4 2013. május 28-án a fenti 2. pontban ábrázolt ábrás védjegyet európai uniós védjegyként lajstromozták.

5 2014. január 15-én a felperes a Philip Morris Brands Sàrl kérelmet nyújtott be a szóban forgó védjegy törlése iránt a 207/2009 rendelet 53. cikke (1) bekezdése a) pontjának (jelenleg a 2017/1001 rendelet 60. cikke (1) bekezdésének a) pontja), a 207/2009 rendelet 8. cikke (1) bekezdése b) pontjának (jelenleg a 2017/1001 rendelet 8. cikke (1) bekezdésének b) pontja) és a 207/2009 rendelet 8. cikke (5) bekezdésének (jelenleg a 2017/1001 rendelet 8. cikkének (5) bekezdése) együttesen értelmezett rendelkezései alapján.

6 A törlési kérelem tizenhárom korábbi ábrás védjegyen alapult.

7 A 2014. szeptember 8-i határozatával a törlési osztály elutasította a törlési kérelmet, miután pergazdaságossági okokból elsősorban a vitatott védjegy és az alábbi, 1064851. számon lajstromozott korábbi nemzetközi védjegy (a továbbiakban: korábbi védjegy) összehasonlítását végezte el:

8 A törlési osztály egyrészt azt állapította meg, hogy a kérdéses védjegyek közötti kismértékű hasonlóság nem eredményez a 207/2009 rendelet 8. cikke (1) bekezdésének b) pontja szerinti összetéveszthetőséget, másrészt a 207/2009 rendelet 8. cikkének (5) bekezdése tekintetében azt, hogy a felperes a korábbi védjegy jóhírnevének igazolására semmilyen bizonyítékot nem nyújtott be.

9 2014. október 29-én a felperes a törlési osztály határozatával szemben fellebbezést terjesztett elő. 2014. november 10-én a felperes *in integrum restitutio* iránti kérelmet is előterjesztett amiatt, hogy nem biztosítottak számára lehetőséget arra, hogy a törlési osztály előtt a korábbi védjegy jóhírnevét bizonyítsa.

10 2014. december 5-én a törlési osztály elutasította a felperes *in integrum restitutio* iránti kérelmét, mivel álláspontja szerint a felperes nem járt el kellő gondossággal annak érdekében, hogy a törlési kérelmét alátámasztó dokumentumokat a megadott határidőn belül előterjessze. A felperes nem terjesztett elő fellebbezést e határozattal szemben.

11 A 2016. január 4-i határozattal (a továbbiakban: megtámadott határozat) a fellebbezési tanács elutasította felszólalási osztály határozatával szembeni fellebbezést.

12 A fellebbezési tanács elsősorban elutasította a felperesnek a 207/2009 rendelet 8. cikke (1) bekezdése b) pontjának állítólagos megsértésére alapított érveit. A fellebbezési tanács megállapította, hogy az ütköző ábrás megjelöléseknek a „Marlboro” és a „Raquel” szóelemek a domináns elemei, míg a megjelölések felső részén elhelyezkedő sötét színű geometriai alakzat, a felperes által igényelt „háztetőforma” inkább „dekorációnak” minősül, mint megkülönböztető elemnek. A fellebbezési tanács azt állapította meg, hogy ily módon az érintett áruk azonossága ellenére a kérdéses ábrás megjelölések különbözőek, illetve azok csak rendkívül kismértékben hasonlítanak, ami bármilyen összetéveszthetőséget kizárttá tesz.

13 Másodsorban, a fellebbezési tanács elutasította az első alkalommal előtte előterjesztett bizonyítékokat, amelyek a korábbi védjegynek, és különösen annak „háztetőforma” grafikus elemének a használat révén megszerzett megkülönböztető képességére vonatkoztak. A fellebbezési tanács ebben a tekintetben a 207/2009 rendelet 76. cikkének (2) bekezdésére (jelenleg a 2017/1001 rendelet 95. cikkének (2) bekezdése) támaszkodott, amely széles mérlegelési jogkörrel ruházza fel annak eldöntése érdekében, hogy az elkésetten előterjesztett bizonyítékokat figyelembe vegye-e, vagy sem. Egyébiránt a közösségi védjegyről szóló 40/94/EK tanácsi rendelet végrehajtásáról szóló, 1995. december 13-i 2868/95/EK bizottsági rendelet (HL 1995. L 303., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 1. kötet, 189. o.) 50. szabályának (1) bekezdése értelmében a fellebbezés vizsgálata az elsőfokú eljárás során előterjesztett bizonyítékok vizsgálatára korlátozódik. Következésképpen az új bizonyítékok elfogadhatóságának az a feltétele, hogy azok kiegészítő jellegűek legyenek, ami a fellebbezési tanács szerint a jelen esetben nem teljesült.

14 A fellebbezési tanács megvizsgálta azokat a tényezőket, amelyek a felperes szerint a bizonyítékok törlési osztályhoz való benyújtásának elmaradását igazolták, így többek között a felperes azon állítását, hogy a bizonyítékokat a beavatkozó fél észrevételeinek átvételét követően szándékozott benyújtani; mivel a beavatkozó fél a megadott határidőn belül nem válaszolt, az eljárás kontradiktórius szakasza lezárult. A fellebbezési tanács úgy vélte, hogy ez az indokolás nem meggyőző a következő okok miatt. Először is 2868/95 rendelet 37. szabálya b) pontjának iv) alpontját úgy kell értelmezni, hogy az a törlést kérelmezőktől megköveteli, hogy az érveiket és bizonyítékaikat a törlési kérelem benyújtásakor terjesszék elő. Másodszor, a 2868/95 rendelet 40. szabályának (2) bekezdése (jelenleg: az európai uniós védjegyről szóló 207/2009/EK tanácsi rendelet kiegészítéséről, valamint a 2868/95/EK és a 216/96/EK bizottsági rendelet hatályon kívül helyezéséről szóló, 2017. május 18-i (EU) 2017/1430 felhatalmazáson alapuló bizottsági rendeletének [HL 2017. L 205., 1. o.] 17. cikkének (2) bekezdése) lehetővé teszi, hogy a törlési osztály a törlési kérelemről a rendelkezésére álló bizonyítékok alapján, akár a beavatkozó fél észrevétele nélkül határozzon. Harmadszor, tekintettel arra, hogy a törlési kérelem előterjesztésének semmilyen határideje nincs, a felperes elegendő idővel rendelkezik azon bizonyítékok összegyűjtésére, amelyeket szükségesnek tart a kérelméhez csatolni.

15 E megfontolások összességére tekintettel a fellebbezési tanács úgy határozott, hogy nem veszi figyelembe azokat a bizonyítékokat, amelyeket a felperes először hozzá nyújtott be.

16 Harmadsorban, a fellebbezési tanács elutasította a felperesnek a 207/2009 rendelet 8. cikke (5) bekezdésének állítólagos megsértésén alapuló érveit, amennyiben a korábbi védjegy jóhírnevére vonatkozó bizonyítékot első alkalommal a fellebbezési tanácshoz nyújtották be, és emiatt azt nem

lehetett figyelembe venni. Egyébiránt a fellebbezési tanács úgy vélte, hogy az ütköző védjegyek közötti rendkívül kismértékű hasonlóság miatt még e jóhírnév bizonyítása sem lenne elegendő ahhoz, hogy azokat a vásárlóközönség gondolatban kapcsolatba hozza.

A felek kérelmei

17 A felperes azt kéri, hogy a Törvényszék:

– megtámadott határozatot helyezze hatályon kívül;

– a vitatott védjegyet törölje, vagy másodlagosan utalja vissza az ügyet a fellebbezési tanács elé a korábbi védjegy hírnevére és fokozott megkülönböztető képességére vonatkozóan előterjesztett bizonyítékok fényében történő további megfontolása végett;

– az EUIPO-t és a beavatkozó felet kötelezze a költségek viselésére.

18 Az EUIPO azt kéri, hogy a Törvényszék:

– utasítsa el a keresetet;

– a felperest kötelezze a költségek viselésére.

19 A beavatkozó fél azt kéri, hogy a Törvényszék:

– utasítsa el a keresetet;

– a felperest kötelezze a költségek viselésére.

A jogkérdésről

20 A keresetének alátámasztására a felperes három jogalapot hoz fel, amelyek a következőkön alapulnak: az első a 207/2009 rendelet 76. cikke (2) bekezdésének megsértésén, a második a 207/2009 rendelet 8. cikke (1) bekezdése b) pontjának és ugyanezen rendelet 76. cikke (1) bekezdésének (jelenleg a 2017/1001 rendelet 95. cikkének (1) bekezdése) megsértésén és a harmadik a 207/2009 rendelet 8. cikke (5) bekezdésének megsértésén.

21 Az első jogalapjában a felperes lényegében azt kifogásolja, hogy a fellebbezési tanács megtagadta a korábbi védjegy jóhírnevére és erőteljes megkülönböztető képességére vonatkozó bizonyítékok figyelembevételét, amelyeket első alkalommal a fellebbezési tanácshoz nyújtott be. Ezáltal a fellebbezési tanács a megtámadott határozattal megsértette a 207/2009 rendelet 76. cikkét.

22 A felperes második jogalapja két részre osztható. Az első részben a felperes a fellebbezési tanács által a vitatott védjegy és a korábbi védjegy összetéveszthetőségének átfogó értékelése során elkövetett hibákat kifogásolja. A második részben a felperes azt rója fel a fellebbezési tanácsnak, hogy nem vette figyelembe a korábbi védjegy erőteljes megkülönböztető képességét, és ezzel megsértette a 207/2009 rendelet 76. cikkének (1) bekezdését és ugyanezen rendelet 8. cikke (1) bekezdésének b) pontját.

23 A harmadik jogalapban a felperes lényegében azt állítja, hogy a fellebbezési tanács mérlegelési hibát követett el annak megállapításával, hogy az ütköző megjelölések közötti hasonlóság mértéke még a korábbi védjegy jóhírnevére vonatkozó bizonyíték figyelembevétele esetén sem lett volna elegendő ahhoz, hogy azokat a fogyasztók gondolatban kapcsolatba hozzák.

24 A jelen ítélet céljaira a Törvényszék mindenekelőtt a teljes első jogalapot és a második jogalap második részét vizsgálja meg, amennyiben e két jogalap a 207/2009 rendelet 76. cikkének értelmezését érinti.

25 A felperes azt rója fel az EUIPO-nak, hogy az tévesen alkalmazta a 207/2009 rendelet 76. cikkének (2) bekezdését, együttesen értelmezve a 2868/95 rendelet 50. szabályának (1) bekezdésével, amennyiben a fellebbezési tanács a korábbi védjegy jóhírnevére és erőteljes megkülönböztető képességére vonatkozó bizonyítékokat azzal az indokkal utasította el, hogy azokat első alkalommal a fellebbezési tanácshoz nyújtották be.

26 A felperes ebben a tekintetben a 2868/95 rendelet angol változata alapján azt terjeszti elő, hogy az új bizonyítékok elfogadása nem ellentétes a 2868/95 rendelet 50. szabályának (1) bekezdésével, mivel mind az „új”, mind a „további” szavak szerepelnek e rendelkezés szövegében, amiből az következik, hogy a fellebbezési tanács figyelembe vehette volna az új tényeket és bizonyítékokat, azaz azokat, amelyeket első alkalommal hozzá nyújtottak be. A felperes hangsúlyozza az általa a fellebbezési tanácshoz benyújtott új bizonyítékok nyilvánvaló relevanciáját, azt a tényt, hogy az eljárásban részt vevő másik fél, azaz a beavatkozó fél azokat eredményesen tudta volna vitatni, valamint azt, hogy a megtámadott határozat szöges ellentétben áll a fellebbezési tanács egy korábbi, néhány hónappal a megtámadott határozat előtt hozott határozatával, amely a korábbi védjegyre és annak háztetőformából álló grafikus elemére vonatkozott.

27 Az elkésetten előterjesztett tények és bizonyítékok figyelembevételére vonatkozóan a fellebbezési tanácsot megillető diszkrecionális jogot nem vitatva, a felperes úgy véli, hogy ez a jog nem válhat önkényessé, ha az ilyen új bizonyítékok az eljárás sorsa tekintetében tényleges relevanciát kaphatnak. A felperes ebben a tekintetben a 2007. március 13-i OHIM kontra Kaul ítéletre (C-29/05 P, EU:C:2007:162) hivatkozik annak alátámasztása érdekében, hogy egyáltalán nem tiltotta meg az EUIPO-nak az elkésetten előterjesztett tények és bizonyítékok figyelembevételét. Éppen ellenkezőleg, a jogbiztonsághoz és a megfelelő ügyintézéshez kapcsolódó megfontolások az ilyen bizonyítékok elfogadása mellett szólnak.

28 A felperes egyébiránt az EUIPO első fellebbezési tanácsának 2015. február 27-én, a R 1585/2013-1. sz. ügyben hozott korábbi határozatára hivatkozik, amelyet a SUPER ROLL európai uniós ábrás védjegy jogosultjával szemben hozott (a továbbiakban: „SUPER ROLL” határozat), amely határozat azt állapította meg, hogy a Marlboro védjegy és annak háztetőformából álló grafikus eleme a teljes Európai Unióban „jelentős jóhírnevet” szerzett az érintett vásárlóközönség körében.

29 A felperes arra hivatkozik, hogy a fellebbezési tanács előtti eljárás során a korábbi védjegy jóhírnevének megállapítására irányuló bizonyítékokkal együtt benyújtotta a „SUPER ROLL” határozat egy példányát. Márpedig a fellebbezési tanács a „SUPER ROLL” határozatnak mind a bizonyítékait, mind a tartalmát elutasította, mivel úgy vélte, hogy az említett határozattal ellentétben a sötét színű geometriai alakzatot egyszerű „dekorációként” fogják érzékelni, amelyet a fogyasztók nem őriznek meg az emlékezetükben.

30 Ebből a felperes szerint az következik, hogy a fellebbezési tanács megsértette a 207/2009 rendelet 76. cikkének (1) bekezdését azáltal, hogy nem vette figyelembe a „közismert tényeket”, azaz a „háztetőforma” grafikus elem jóhírnevét és erőteljes megkülönböztető képességét, továbbá a korábbi védjegy kereskedelmi kiszerelését. A felperes lényegében úgy érvel, hogy a 207/2009 rendelet 76. cikkének (1) bekezdését nem lehet úgy értelmezni, hogy az az EUIPO-t arra kötelezné, hogy nyilvánvalóan hiányos, vagy a „valósággal ellentétes” ténybeli feltevések alapján fogadjon el határozatokat, *a fortiori* akkor, ha azok ellentétesek az ugyanebben a kontextusban hozott korábbi határozatokkal.

31 Az EUIPO azt állítja, hogy a 207/2009 rendelet 76. cikkének (2) bekezdése mérlegelési jogkörrel ruházza fel annak érdekében, hogy az e tekintetben indokolt határozatában dönthessen arról, hogy a megadott határidőn túl előterjesztett bizonyítékokat figyelembe veszi-e vagy sem (2007. március 13-i

OHIM kontra Kaul ítélet, C-29/05 P, EU:C:2007:162, 43. pont). Márpedig a felperes által első alkalommal a fellebbezési tanácshoz benyújtott bizonyítékok nem kiegészítő bizonyítékok, hanem teljesen új bizonyítékok voltak, és emiatt az állandó ítélkezési gyakorlatra tekintettel elfogadhatatlanok, mivel azokat nem az eredetileg megadott határidőn belül nyújtották be (2013. szeptember 26-i Centrotherm Systemtechnik kontra OHIM ítélet, C-610/11 P, EU:C:2013:593, 86–88. és 117. pont; 2013. november 21-i Recaro kontra OHIM – Certino Mode [RECARO] ítélet, T-524/12, nem tették közzé, EU:T:2013:604, 62–66. pont).

32 Az EUIPO hangsúlyozza, hogy a fellebbezési tanács mindazonáltal megvizsgálta, hogy különleges körülmények alapján lehet-e igazolni a felperes által elkésetten előterjesztett bizonyítékok figyelembevételét, majd azt állapította meg, hogy ez nincs így, tekintettel többek között arra a tényre, hogy a törlési kérelem benyújtásának semmilyen időbeli korlátja nincs, és a jelen esetben a felperes szándékosan mulasztotta el a bizonyítékok elsőfokú eljárás során történő benyújtását.

33 Az EUIPO úgy véli, hogy a fegyveregyenlőség elvére és a gondos ügyintézés elvére, valamint az eljárások szabályos lefolytatásának és hatékonyságának szükségességére tekintettel a fellebbezési tanács helyesen járt el, amikor nem biztosított indokolatlan előnyt az egyik félnek a másik fél rovására. Az a tény, hogy a felperes „naiv módon” azt feltételezte, hogy a bizonyítékokat később is be tudja nyújtani, nem tekinthető jogos indoknak; éppen ellenkezőleg: az ilyen magatartást hanyagnak kell minősíteni.

34 Ami a korábbi védjegy „háztetőforma” grafikus elemének állítólagos világhírű jellegét illeti, amely több mint egyszerű díszítőelem, az EUIPO azt állítja, hogy a felperes semmilyen bizonyítékot nem terjesztett elő arra vonatkozóan, hogy ez az elem eredetmegjelölésként lenne elismerve. Elemi geometriai alakzatról, azaz ötszögről van szó, amelynek öt oldalából hármat egy cigarettadoboz formájúra rajzoltak meg. Semmi sem utal arra, hogy ez az egyszerű ábrás elem, és nem pedig a megkülönböztető szóelem, nevezetesen a „Marlboro” az, amelyre a fogyasztók nagyobb figyelmet fordítanak.

35 Ami a felperesnek a korábbi védjegy erőteljes megkülönböztető képességét elismerő „SUPER ROLL” határozatra való hivatkozását illeti, az EUIPO úgy véli, hogy ez egyáltalán nem köti a fellebbezési tanácsot, mivel ez az elismerés az egyes egyedi eljárásokban meghatározásra került (2015. október 23-i Calida kontra OHIM – Quanzhou Green Garments [dadida] ítélet, T-597/13, nem tették közzé, EU:T:2015:804, 42–48. pont). Az ezzel ellentétes következtetés sértené a törlési eljárásban részt vevő másik fél védelemhez való jogait, és – tévesen – a közigazgatási határozatra is kiterjesztené a jogerő elvét.

36 A beavatkozó fél a kereset elutasítását kéri, és lényegében arra hivatkozik, hogy a keresetlevél nem fogalmazza meg pontosan a kereseti jogalapokat és a megtámadott határozatban a fellebbezési tanács által elkövetett állítólagos jogi hibákat, hanem az a megtévesztés és a nemtetszés általános kifejezéseire és általános felszólításokra szorítkozik. A beavatkozó fel azt állítja, hogy a megtámadott határozat „szilárd”, és az nem alapul semmilyen jogi vagy ténybeli tévedésen. A fellebbezési tanács által a kérdéses védjegyekre vonatkozóan elvégzett analitikus vizsgálat helytálló, kellően meg van indokolva, és összhangban van a 207/2009 rendelet 8. cikke (1) bekezdése b) pontjának, és (5) bekezdésének követelményeivel.

37 Először is emlékeztetni kell arra, hogy a 2868/95 rendelet 50. szabálya (1) bekezdésének harmadik albekezdése, amely analógia útján a törlési eljárásokban is alkalmazandó, lényegében azt írja elő, hogy a fellebbezési tanács a fellebbezés vizsgálatát a felszólalási osztályhoz előterjesztett tényekre és bizonyítékokra korlátozza kivéve, ha úgy ítéli meg, hogy a további vagy kiegészítő tényeket és bizonyítékokat a 207/2009 rendelet 76. cikkének (2) bekezdésével összhangban figyelembe kell venni. Ez utóbbi rendelkezés azt írja elő, hogy az EUIPO figyelmen kívül hagyhatja azokat a tényeket vagy bizonyítékokat, amelyeket az érintett felek nem kellő időben terjesztettek elő.

38 A 207/2009 rendelet tehát kifejezetten azt írja elő, hogy a fellebbezési tanács a felszólalási osztály határozata ellen irányuló fellebbezés vizsgálata során a 2868/95 rendelet 50. cikke (1) bekezdésének harmadik albekezdéséből, és a 207/2009 rendelet 76. cikkének (2) bekezdéséből eredően mérlegelési jogkörrel rendelkezik annak eldöntése érdekében, hogy a felszólalási osztály által megadott határidőn belül elő nem terjesztett új vagy kiegészítő tényeket és bizonyítékokat figyelembe kell-e venni vagy sem (lásd: 2013. október 3-i Rintisch kontra OHIM ítélet, C-122/12 P, EU:C:2013:628, 33. pont; 2014. október 24-i Grau Ferrer kontra OHIM – Rubio Ferrer [Bugui va] ítélet, T-543/12, nem tették közzé, EU:T:2014:911, 23. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

39 Ebben a tekintetben a Bíróságnak már volt alkalma annak megállapítására, hogy a 2868/95 rendelet 50. szabálya (1) bekezdése harmadik albekezdésének francia változata egy lényeges elemben különbözik a spanyol, a német és az angol változattól. Míg ugyanis az utóbbi változatok [magyar nyelven] úgy szólnak, hogy a fellebbezési tanács csak „további vagy kiegészítő” tényeket vagy bizonyítékokat vehet figyelembe, a francia nyelvű változat ugyanezen tényeket és bizonyítékokat az „új vagy kiegészítő jellegű” jelzőkkel jelöli.

40 Azon szabályozás általános rendszerére és céljára támaszkodva, amelynek a 2868/95 rendelet 50. szabályának (1) bekezdése az egyik elemét képezi, és különösen a 207/2009 rendelet 76. cikkének (2) bekezdése alapján, amely az előbbi rendelkezés jogi alapját képezi, a Bíróság a védjegyek használatának igazolását illetően azt állapította meg, hogy amikor erre vonatkozóan semmilyen bizonyítékot nem terjesztenek elő az EUIPO által megadott határidőn belül, az EUIPO-nak a felszólalást hivatalból el kell utasítania. Ezzel szemben, ha a bizonyítékokat az EUIPO által előírt határidőn belül benyújtották, kiegészítő bizonyítékokat továbbra is elő lehet terjeszteni (lásd: 2016. július 21-i EUIPO kontra Grau Ferrer ítélet, C-597/14 P, EU:C:2016:579, 24–26. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

41 A Bíróság hangsúlyozta, hogy a 207/2009 rendelet 76. cikke (2) bekezdésének ugyanezen értelmezését kell elfogadni a védjegy fennállásának, érvényességének és oltalma terjedelmének bizonyítása során, mivel az említett rendelkezés e rendelet rendszerén belül horizontális szerepet ellátó szabályt tartalmaz, annyiban, hogy azt az érintett eljárás jellegétől függetlenül alkalmazni kell. Ebből következik, hogy a 2868/95 rendelet 50. szabálya nem értelmezhető úgy, hogy az kiterjesztené a fellebbezési tanácsok mérlegelési jogkörét az új bizonyítékokra (2016. július 21-i EUIPO kontra Grau Ferrer ítélet, C-597/14 P, EU:C:2016:579, 27. pont), hanem e jogkört mindössze azokra az ún. „további” vagy „kiegészítő” bizonyítékokra terjeszti ki, amelyek a megadott határidőn belül előterjesztett releváns bizonyítékokat egészítik ki (lásd: 2014. december 11-i CEDC International kontra OHIM – Underberg [Egy üvegben elhelyezett fűszál formája] ítélet, T-235/12, EU:T:2014:1058, 89. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

42 Ennélfogva meg kell határozni azt, hogy az első alkalommal a fellebbezési tanácshoz benyújtott bizonyítékok „további” vagy „kiegészítő” bizonyítéknak minősíthetők-e a 2868/95 rendelet 50. szabálya (1) bekezdésének harmadik albekezdése értelmében.

43 Nem vitatott, hogy a felperes a korábbi védjegy jóhírnevére vonatkozóan semmilyen bizonyítékot nem terjesztett elő a 2868/95 rendelet 37. szabálya b) pontjának iv) alpontja alapján, azaz a törlési kérelem benyújtásának időpontjában, vagy bármikor a törlési osztály előtti eljárás során, méghozzá annak ellenére, hogy a 2014. január 15-i törlési kérelméhez mellékelt levélben jelezte, hogy a korábbi védjegy jóhírnevére vonatkozó bizonyítékot, az arra vonatkozó érvekkel együtt „kellő időben” be fogja nyújtani.

44 A jelen esetben nem vitatott, hogy ez a szándék egyáltalán nem konkretizálódott az eljárás több mint hat hónappal későbbi, azaz 2014. július 21-i befejezéséig.

45 A felperes által a tárgyaláson előterjesztett azon érvet illetően, amely szerint a törlési osztály feladata, hogy felszólítsa őt arra, hogy – többek között a korábbi védjegy jóhírnevére vonatkozó bizonyítékok benyújtása útján – kiegészítse az iratokat, rá kell mutatni arra, hogy a jogalkotó alapvető különbséget

tett egyrészt azon feltételek között, amelyeknek az elfogadhatóság érdekében a törlési kérelemnek meg kell felelnie, másrészt azon tények, bizonyítékok és észrevételek, valamint az e kérelmet alátámasztó igazoló dokumentumok előterjesztésére vonatkozó feltételek között, amelyek a kérelem vizsgálatához tartoznak. A jogalkotó csak a törlési kérelem elfogadhatósági feltételeit illetően írta elő a 2868/95 rendelet 38. szabályának (1) bekezdésében (jelenleg a 2017/1001 rendelet 146. cikkének (7) bekezdése) és ugyanezen rendelet 39. szabályának (3) bekezdésében (jelenleg a 2017/1430 felhatalmazáson alapuló rendelet 15. cikkének (4) bekezdése), hogy a törlési osztály az érintett fél számára köteles lehetővé tenni a törlési kérelmét érintő szabálytalanságok orvoslását, ha azok az említett kérelem elfogadhatatlanság miatti elutasítását eredményezhetik, míg semmilyen hasonló kötelezettség nem létezik a törlési kérelem megalapozottnak nyilvánításához megkívánt feltételeket illetően (lásd analógia útján: 2002. június 13-i Chef Revival USA kontra OHIM – Massagué Marín [Chef] ítélet, T-232/00, EU:T:2002:157, 54. pont; lásd ebben az értelemben, és analógia útján: 2008. június 17-i El Corte Inglés kontra OHIM – Abril Sánchez et Ricote Saugar [BoomerangTV] ítélet, T-420/03, EU:T:2008:203, 66. pont; valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

46 Következésképpen, a felperes érvével ellentétben, a 2868/95 rendelet egyetlen rendelkezése sem kötelezi a törlési osztályt arra, hogy a felperest tájékoztassa arról a tényről, hogy a törlési kérelme nincs alátámasztva a korábbi védjegy jóhírnevére vonatkozó bizonyítékokkal.

47 E körülmények között, mivel a korábbi védjegy jóhírnevének fennállására vonatkozóan a 2014. január 15-i törlési kérelemhez mellékelt levélben kifejtett állítások pusztán konkrét bizonyítékokkal alá nem támasztott kijelentésnek minősültek, a fellebbezési tanácshoz benyújtott bizonyítékok nem tekinthetők a felperes által már benyújtott bizonyítékokhoz képest „további” vagy „kiegészítő” bizonyítékoknak.

48 E körülmények között a fellebbezési tanács főszabály szerint köteles volt arra, hogy azokat a 2868/95 rendelet 50. szabálya (1) bekezdésének és a 207/2009 rendelet 76. cikke (2) bekezdésének megfelelően ne vegye figyelembe.

49 Mindazonáltal meg kell még vizsgálni a felperes azon érvelését, amely szerint lényegében a „SUPER ROLL” határozat figyelembevételének elmaradása ellentétes lenne a megfelelő ügyintézés szempontjaival.

50 Az ügy irataiból az tűnik ki, hogy a „SUPER ROLL” határozat a felperes által a SUPER ROLL európai uniós ábrás védjegy lajstromozásával szemben a 4179801. sz. európai uniós védjegy alapján előterjesztett felszólalásra vonatkozott.

51 A fellebbezési tanácsnak a „SUPER ROLL” határozatban tett ténybeli megállapításaiból az tűnik ki, hogy a „Marlboro jóhírnévnek örvend, és a háromszög alakú elemet feltüntető, jól ismert csomagolása erőteljes megkülönböztető képességgel rendelkezik”, valamint az, hogy „a Marlboro védjegy és maga a háztetőformájú grafikus elem (amely a Marlboro védjegy része) az érintett vásárlóközönség körében egész Európában jelentős jóhírnevet szerzett”.

52 Amikor a felperes a fellebbezési tanács előtt a „SUPER ROLL” határozat relevanciájára hivatkozott, az érve a megtámadott határozat 51. pontjában azzal az indokkal került elutasításra, hogy a korábbi határozat eltérő helyzetre vonatkozott, az eltérő, későbbi európai uniós védjegyet érintett, és a korábbi védjegyek jóhírnevének valamennyi bizonyítékát benyújtották a fellebbezési tanácshoz.

53 Ezen értékeléssel ellentétben a felperes lényegében úgy érvel, hogy a „SUPER ROLL” határozat létezésének elegendőnek kellett volna lennie ahhoz, hogy a fellebbezési tanács a korábbi védjegy jóhírnevét „közismert tényként” ismerje el, elkerülve ezzel egy olyan döntés meghozatalát, amely ellentétes az ugyanezen kontextusban tett korábbi megállapításaival.

54 Ennek az érvelésnek nem lehet helyt adni, mivel a felperes lényegében pusztán az EUIPO korábbi határozathozatali gyakorlata alapján kéri a korábbi védjegye jóhírnevének automatikus elismerését.

55 Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint ugyanis a fellebbezési tanácsok a fellebbezési tanácsoknak a 207/2009 rendelet alapján meghozandó határozatai nem mérlegelési jogkörben, hanem kötött hatáskörben hozott határozatok. Ezért az említett határozatok jogszerűségét kizárólag e rendelet alapján lehet megítélni, amint azt az uniós bíróság értelmezte, nem pedig a korábbi határozathozatali gyakorlat alapján (lásd: 2016. április 14-i KS Sports kontra EUIPO végzés, C-480/15 P, nem tették közzé, EU:C:2016:266, 36. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Ebből következik, hogy a korábbi védjegy esetleges jóhírnevének fellebbezési tanács általi elismerését nem lehet függővé tenni attól, hogy valamely, eltérő jogi és ténybeli elemekre vonatkozó eltérő eljárás keretében az említett jóhírnevet elismerték-e (lásd analógia útján: 2015. október 23-i dadida ítélet, T-597/13, nem tették közzé, EU:T:2015:804,43. pont).

56 A korábbi védjegyének jóhívnevére hivatkozó feleknek kell tehát bizonyítaniuk – a részvételükkel folyamatban lévő egyes eljárások által megszabott keretek között és az általuk leginkább megfelelőnek ítélt ténybeli elemek alapján –, hogy az említett védjegy szerzett-e ilyen jóhírnevet, és nem elégedhetnek meg azzal az állítással, hogy ezt a bizonyítékot e védjegy jóhírnevének egy eltérő közigazgatási eljárás keretében való elismerése útján szolgáltatja, még akkor sem, ha az erre a védjegyre vonatkozott (lásd, analógia útján: 2015. október 23-i dadida ítélet, T-597/13, nem tették közzé, EU:T:2015:804,45. pont).

57 Ha a korábbi védjegy jóhírnevének bizonyításához elegendő lenne az, hogy a felperes a fellebbezési tanács valamely korábbi határozatára hivatkozik, az egyrészt sértené a beavatkozó fél védelemhez való jogait, mivel az utóbbinak nem lenne módja a fellebbezési tanács által alapul vett ténybeli elemek vizsgálatára, értékelésére és vitatására, másrészt tévesen kiterjesztené a közigazgatási határozat jogerejének elvét, ami az eljárásban részt vevő feleken kívül másokat is érintene, megakadályozva ezáltal a közigazgatási határozat jogszerűségének igazságszolgáltatási hatóság általi vizsgálatát, ami nyilvánvalóan ellentétes lenne a jogszerűség elvével (lásd analógia útján: 2015. október 23-i dadida ítélet, T-597/13, nem tették közzé, EU:T:2015:804, 46. pont).

58 E megfontolásokból az következik, hogy a felperes állításaival ellentétben az EUIPO egyáltalán nem volt köteles a korábbi védjegy jóhírnevét pusztán egy másik határozat, a jelen esetben a „SUPER ROLL” határozat elfogadását eredményező másik eljárásban tett megállapítások alapján automatikusan elismerni.

59 Ami továbbá a felperes azon érvét illeti, amely szerint a korábbi védjegy jóhírnevét a 207/2009 rendelet 76. cikkének (1) bekezdése alapján hivatalból kellett volna elismerni, ezt az érvet is el kell utasítani, mivel ebből a rendelkezésből az tűnik ki, hogy az EUIPO azon kötelezettsége, hogy a tényállást hivatalból vizsgálja meg, az európai uniós védjegybejelentésnek az elbírálók, és fellebbezés esetén a fellebbezési tanácsok által lefolytatott vizsgálat során a feltétlen kizáró okok alkalmazását maga után vonó releváns tények hivatalból történő vizsgálatára korlátozódik. Ezzel szemben a jelen ügyben szóban forgóhoz hasonló eljárás keretében a korábbi védjegy jogosultjának kell bizonyítania az említett védjegy oltalmának fennállását, érvényességét és terjedelmét (a felszólalási eljárást illetően lásd: 2016. szeptember 28-i Pinto Eliseu Baptista Lopes Canhoto kontra EUIPO – University College London [CITRUS SATURDAY] ítélet, T-400/15, nem tették közzé, EU:T:2016:569, 38. pont).

60 A fentiek összességéből az következik, hogy a korábbi védjegy jóhírnevét nem lehet feltételezések alapján bizonyítani, hanem annak az azt bizonyító konkrét és objektív tényeken kell alapulnia.

61 Márpedig a felperes által első alkalommal a fellebbezési tanácshoz benyújtott bizonyítékoknak pontosan ez volt a céljuk. A felperes lényegében úgy érvel, hogy a jogbiztonsággal és a megfelelő ügyintézéssel kapcsolatos megfontolások az elkésetten benyújtott bizonyítékok elfogadása mellett szólnak.

62 Ebben a tekintetben hangsúlyozni kell, hogy az EUIPO köteles a hatáskörét az uniós jog általános elveivel, így a megfelelő ügyintézés elvével összhangban gyakorolni (2011. március 10-i Agencja Wydawnicza Technopol kontra OHIM ítélet, C-51/10 P, EU:C:2011:139, 73. pont). Az Európai Unió Alapjogi Chartája 41. cikkének (1) bekezdése szerint a megfelelő ügyintézéshez való jog magában foglalja többek között azt a mindenkit megillető jogot, hogy az ügyeit tisztességes módon intézzék.

63 Márpedig nyilvánvalóan a megfelelő igazságszolgáltatás érdekében áll az, hogy a fellebbezési tanács az ügy teljes ismeretében határozzon, amikor az előtte indított eljárások keretében dönt. Ennélfogva a fellebbezési tanácsnak gondosan és részrehajlás nélkül kell megvizsgálnia a mérlegelési jogköre gyakorlásához szükséges ténybeli és jogi elemeket.

64 A jelen esetben az nem vitatott, hogy a megtámadott határozat előtt csak tizenegy hónappal elfogadott „SUPER ROLL” határozatra felhívták a fellebbezési tanács figyelmét, és ebből következően az utóbbi ismerte e határozatnak a Marlboro védjegy „jelentős jóhírnevére” és a jelen ügyben szóban forgó korábbi védjegy szerves részét képező „háztetőformájú grafikus elemre” vonatkozó megállapításait.

65 Ebből következően azon ítélkezési gyakorlatra tekintettel, amely megköveteli azt, hogy az EUIPO vegye figyelembe a már meghozott határozatokat, és különösen figyelmesen vizsgálja meg azt a kérdést, hogy ugyanúgy kell–e határoznia vagy sem (lásd ebben az értelemben: 2011. március 10-i Agencja Wydawnicza Technopol kontra OHIM ítélet, C-51/10 P, EU:C:2011:139, 74. pont) a „SUPER ROLL” határozat nyilvánvalóan arra utaló ténykörülménynek minősül, hogy a korábbi védjegy a 207/2009 rendelet 8. cikkének (5) bekezdése értelemben vett jóhírnévnek örvendhet.

66 E körülmények között egyértelmű, hogy a felperes által a fellebbezési tanácshoz benyújtott bizonyítékoknak az eljárás kimenetele szempontjából tényleges relevanciája lehet, amennyiben ezek a korábbi védjegy 207/2009 rendelet 8. cikkének (5) bekezdése szerinti jóhírneve fennállásának bizonyítására irányultak. Következésképpen azzal, hogy a bizonyíték vizsgálatát az elkésettség miatt megtagadta, a fellebbezési tanács elmulasztott megvizsgálni egy olyan tényezőt, amelynek e rendelkezés alkalmazása szempontjából esetleg relevanciája lehet.

67 A 2868/95 rendelet 50. szabályának és a 207/2009 rendelet 76. cikke (2) bekezdésének a fenti 40–42. pontban kifejtett értelmezését, és a fenti 50. pontban foglalt megállapítást nem érintve, a feladatköre gyakorlása során az EUIPO-t megillető széles mérlegelési jogkör nem mentesítheti őt azon kötelezettsége alól, hogy a mérlegelési jogkörének gyakorlásához szükséges összes ténybeli és jogi elemet összegyűjtse azokban az esetekben, amelyekben egyes késedelmesen előterjesztett elemek figyelembevételének megtagadása a megfelelő ügyintézés elvének megsértéséhez vezethet.

68 Következésképpen az ügy sajátos körülményei között a fellebbezési tanács a korábbi védjegy jóhírnevére vonatkozó, első alkalommal hozzá benyújtott bizonyítékokat – a megfelelő ügyintézésre vonatkozó kötelezettségére tekintettel – köteles lett volna elfogadni, még ha kizárólag azok elutasítása céljából is.

69 Ezt a következtetést nem vonhatja kétségbe az EUIPO azon érve, amely szerint a fegyveregyenlőség elvének megsértéséhez vezetett volna az, ha a szóban forgó bizonyítékokat a fellebbezési tanács elfogadhatónak nyilvánítja.

70 Ebben a tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a 207/2009 rendelet 75. cikke (1) bekezdésének második mondata (jelenleg a 2017/1001 rendelet 94. cikke (1) bekezdésének második mondata) értelmében az EUIPO határozatai csak olyan érveken és bizonyítékokon alapulhatnak, amelyekkel kapcsolatban az érintett feleknek módjukban állt nyilatkozatot tenni. Ez a rendelkezés a ténybeli és a jogi indokolásra, valamint a bizonyítékokra vonatkozik (2006. október 4-i Freixenet kontra OHIM [fehérre csiszolt üveg formája] ítélet, T-190/04, nem tették közzé, EU:T:2006:291, 28. pont).

71 Márpedig a jelen esetben az ügy irataiból az tűnik ki, hogy a korábbi védjegy jóhírnevének a fellebbezési eljárás szakaszában benyújtott valamennyi bizonyítékáról, valamint a beavatkozó fél e bizonyítékokra vonatkozó valamennyi észrevételéről kontradiktórius vitát folytattak. Különösen az iratokból az tűnik ki, hogy a kereset indokait kifejtő, 2015. január 8-i beadványt – amelyet a felperes nyújtott be a fellebbezési tanácshoz, és amely a korábbi védjegy jóhírnevének bizonyítékait tartalmazta – közölték a beavatkozó féllel, ily módon tiszteletben tartották az eljárási jogait, és lehetőséget adtak neki, hogy előterjessze az erre vonatkozó véleményét. Az iratokból az is kitűnik, hogy a beavatkozó fél számára még határidő-hosszabbítást is biztosítottak, mielőtt 2015. május 14-én benyújtotta volna az észrevételeit. Egyébiránt azt is hangsúlyozni kell, hogy a beavatkozó az észrevételeiben állást foglalt a felperes által a korábbi védjegy jóhírnevének alátámasztására benyújtott bizonyítékokról, vitatva azok relevanciáját és elégtelennek ítélve azokat.

72 E körülmények között az nem vitatott, hogy a beavatkozó félnek minden lehetősége megvolt arra, és rendelkezésére állt az ahhoz szükséges idő, hogy előterjessze a véleményét, és megvizsgálja, értékelje és vitassa a felperes által benyújtott bizonyítékokat. Következésképpen abban az esetben, ha a fellebbezési tanács a mérlegelési jogkörét a megfelelő ügyintézés követelményeivel összhangban gyakorolta volna, és az ügy sajátos körülményeire tekintettel figyelembe vette volna az említett bizonyítékokat, egyáltalán nem lehetne számára felróni a fegyveregyenlőség elvének megsértését.

73 A fenti 67. pontban szereplő megállapítást úgyszintén nem cáfolhatja a fellebbezési tanácsnak a megtámadott határozat 50. pontjában szereplő álláspontja, amely szerint az ütköző védjegyek közötti hasonlóság mértéke még a korábbi védjegy jóhírnevének bizonyítása esetén sem volna semmiképpen elegendő a 207/2009 rendelet 8. cikke (5) bekezdésének alkalmazása érdekében ahhoz, hogy a vásárlóközönség ezeket a védjegyeket gondolatban kapcsolatba hozza.

74 Ebben a tekintetben rá kell mutatni – amint azt a harmadik jogalap keretében a felperes állította –, hogy ez az álláspont ellentétes az állandó ítélkezési gyakorlattal, amely szerint a korábbi védjegy és a vitatott védjegy közötti, a 207/2009 rendelet 8. cikkének (5) bekezdése értelmében vett kapcsolat fennállását az eset összes releváns tényezőjét figyelembe véve, átfogóan kell értékelni, amelyek között szerepel az ütköző védjegyek közötti és az e védjegyekkel ellátott áruk közötti hasonlóság mértéke, valamint a korábbi védjegy jóhírnevének intenzitása, és megkülönböztető képességének mértéke (2011. március 24-i Ferrero kontra OHIM ítélet, C–552/09 P, EU:C:2011:177, 64. pont).

75 Egyébiránt, mivel a 207/2009 rendelet 8. cikkének (5) bekezdése csupán azt írja elő, hogy a meglévő hasonlóság alapján az érintett vásárlóközönségnek az ütköző megjelöléseket nem összetévesztenie, hanem rokonítania kell egymással, azaz kapcsolatot kell teremteniük közöttük, az e rendelkezés által a jóhírnévvel rendelkező védjegyek javára biztosított védelem akkor is alkalmazható, ha az ütköző megjelölések kisebb fokú hasonlóságot mutatnak (2015. december 10-i El Corte Inglés kontra OHIM ítélet, C–603/14 P, EU:C:2015:807, 42. pont).

76 Ebből következően, még ha az ütköző védjegyek kisebb mértékű hasonlóságot mutatnak is, ebből a fellebbezési tanács megállapításával ellentétben nem lehet arra következtetni, hogy a 207/2009 rendelet 8. cikke (5) bekezdésének alkalmazása szükségszerűen ki lenne zárva. Következésképpen a felperes által első alkalommal a fellebbezési tanácshoz benyújtott bizonyítékok esetleges elfogadása, valamint azok vizsgálata befolyásolhatta volna az eljárás kimenetelét a 207/2009 rendelet 8. cikkének (5) bekezdése alkalmazását illetően.

77 A fentiek összességére tekintettel meg kell állapítani, hogy azáltal, hogy úgy ítélte meg, hogy a felperes által első alkalommal a fellebbezési tanács elé terjesztett bizonyítékokat az elkésett benyújtásuk miatt nem kell figyelembe venni, a fellebbezési tanács a megfelelő ügyintézés elvének megsértésével eljárási hibát követett el.

78 Mindazonáltal az eljárási szabálytalanság csak akkor vonja maga után valamely határozat teljes vagy részleges megsemmisítését, ha megállapítást nyer, hogy e szabálytalanság hiányában a megtámadott határozat tartalma más lehetett volna (lásd ebben az értelemben: 2005. június 8-i Wilfer kontra OHIM [ROCKBASS] ítélet, T-315/03, EU:T:2005:211, 33. pont).

79 A jelen esetben – amint az fenti 65. és 66. pontban megállapítást nyert – nem lehet kizárni, hogy azok a bizonyítékok, amelyek figyelembevételét a fellebbezési tanács szabálytalanul megtagadta, módosíthatják a határozat tartalmát, különösen a 207/2009 rendelet 8. cikke (5) bekezdésének alkalmazására vonatkozó részében. Mivel a fellebbezési tanács nem vizsgálta meg ezeket a bizonyítékokat, ezt a határozatot hatályon kívül kell helyezni. Ebből következően az első jogalapnak és a második jogalap második részének helyt kell adni, és a megtámadott határozatot hatályon kívül kell helyezni anélkül, hogy a többi kereseti jogalap vizsgálatára szükség lenne.

80 Ami a felperes második, arra irányuló kereseti kérelmét illeti, hogy a Törvényszék a vitatott védjegyet törölje, vagy másodlagosan utalja vissza az ügyet a fellebbezési tanács elé további vizsgálat lefolytatása céljából, emlékeztetni kell arra, hogy a Törvényszék számára a 207/2009 rendelet 65. cikkének (3) bekezdése (jelenleg a 2017/1001 rendelet 72. cikkének (3) bekezdése) értelmében elismert megváltoztatásra vonatkozó hatáskör nem ruházza őt fel azzal a jogkörrel, hogy a fellebbezési tanács értékelését a saját értékelésével váltsa fel, és főleg nem azzal, hogy olyan értékelést fogalmazzon meg, amellyel kapcsolatban a fellebbezési tanács még nem foglalt állást. Következésképpen a megváltoztatásra irányuló jogkör gyakorlásának főszabály szerint azokra az esetekre kell korlátozódnia, amikor a Törvényszék, miután felülvizsgálta a fellebbezési tanács által megfogalmazott értékelést, a már bizonyított ténybeli és jogi elemek alapján meg tudja állapítani, hogy a fellebbezési tanácsnak milyen határozatot kellett volna hoznia (lásd: 2011. július 5-i Edwin kontra OHIM ítélet, C-263/09 P, EU:C:2011:452, 71. és 72. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

81 Márpedig a jelen ügyben nem ez az eset áll fenn. Mivel a megtámadott határozatot hatályon kívül kell helyezni amiatt, hogy a fellebbezési tanács a korábbi védjegy jóhírnevére vonatkozó bizonyítékok figyelembevételét tévesen megtagadta, és ezért a fellebbezési tanácsnak az említett bizonyítékok bizonyító erejéről újból határozatot kell hoznia, a Törvényszéknek nem kell döntenie a vitatott védjegy törléséről.

82 Következésképpen el kell utasítani a felperes második kereseti kérelmének arra irányuló részét, hogy a Törvényszék törölje a vitatott védjegyet.

A költségekről

83 Az eljárási szabályzat 134. cikkének (1) bekezdése alapján az Törvényszék a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. Egyébiránt az eljárási szabályzat 134. cikkének (2) bekezdése értelmében több pervesztes fél esetén a Törvényszék határoz a költségek megosztásáról.

84 Mivel az EUIPO és a beavatkozó fél lényegében pervesztes lett, a felperes kérelmének megfelelően kötelezni kell őket a felperes költségeinek viselésére.

A fenti indokok alapján

A TÖRVÉNYSZÉK (harmadik tanács)

a következőképpen határozott:

1) A Törvényszék hatályon kívül helyezi az Európai Unió Szellemi Tulajdoni Hivatala (EUIPO) első fellebbezési tanácsának 2016. január 4-i határozatát (R 2775/2014-1. sz. ügy).

2) A Törvényszék a keresetet az ezt meghaladó részében elutasítja.

3) A Törvényszék kötelezi az EUIPO-t és az Explosal Ltd-t a saját költségeik viselésén kívül a Philip Morris Brands Sàrl költségeinek viselésére.

Frimodt Nielsen Forrester Perillo

Kihirdetve Luxembourgban, a 2018. február 1-jei nyilvános ülésen.

Aláírások